

Familierechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 13 april 2018
16/2095/B

Huwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk

Mariage – reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé

In zake: A.R.V. Nr. 16/2095/B

Gezien voorgaand verzoekschrift op 22 juni 2016 aangeboden door meester T. Moskofidis, voor en namens:

R. N.,

geboren te [...] op [...] en wonende te [...] Antwerpen, [...],

R. S.,

geboren te [...] op [...] en wonende te [...] Antwerpen, [...],

- thans hebbende als raadsman meester M. Kempnaers, kantoorhoudende te 2140 Borgerhout-Antwerpen, Joe Englishstraat 63 bus 35.

Gezien het schriftelijk advies van mevrouw A. Neven, substituut procureur des Konings dd. 20 oktober 2016.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 22 juni 2016,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie dd. 20 oktober 2016,
- de schriftelijke replieken en de stukken.

Verzoekers en hun raadsman werden gehoord in raadkamer op 16 maart 2018.

De heer Erik De Bock, substituut van de procureur des konings, heeft het schriftelijk advies van het openbaar ministerie hernomen in raadkamer op 16 maart 2018. Namens verzoekers werd mondeling gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers op 30 juli 2015 in Macedonië.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen, heeft op 18 februari 2016 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (B.S. 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het

huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting, zij het dat de rechtbank rekening kan houden met alle elementen die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en het openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

De thans voorgelegde documenten met betrekking tot het huwelijk afgesloten in Macedonië volstaan om na te gaan of de vormvereisten van het recht van het land waar het huwelijk werd gesloten in acht genomen werden (art. 47 § 1 WIPR).

Wat het huwelijk zelf betreft, zijn er elementen voorhanden die mogelijk op een schijnhuwelijk zouden kunnen wijzen.

De voorgebrachte objectieve gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank echter niet om er met zekerheid te kunnen uit afleiden dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De informatie die werd verzameld door het openbaar ministerie zet Voor zover ze bekeken wordt in het licht van de globaliteit van het dossier de geloofwaardigheid van verzoekers aangaande hun intentie om samen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen niet op losse schroeven.

Het is zeker waar dat beide verzoekers een voorgeschiedenis hebben wat betreft het (trachten) bekomen van verblijfspapieren via mogelijke schijnrelaties. Alhoewel in geen van de concrete gevallen de relatie als schijnrelatie werd bestempeld in een rechterlijke uitspraak, zijn er voldoende elementen om de ware intenties van verzoekers meer dan kritisch te onderzoeken. Dat hoeft daarom evenwel niet te betekenen dat zij voor het leven gedoemd zijn om nooit meer geloofd te worden en nooit meer de kans te krijgen om zich een toekomst uit te bouwen binnen de legaliteit van het land waar zij verblijven. Twijfel dient met andere woorden nog steeds in hun voordeel te spelen.

Verzoekster heeft twee korte huwelijken achter de rug, waarbij zij via het eerste zelf verblijfsrecht bekam en via het tweede verblijfsrecht bezorgde aan haar twee echtgenoot. Sinds 2012 is zij gescheiden.

Verzoeker deed in 1994 een eerste tevergeefse asielaanvraag in België en keerde terug naar Macedonië. In 1997 trad hij in het huwelijk in Macedonië met een Belgische dame en volgde een poging om het huwelijk te laten erkennen in België en verblijfsrecht te bekomen. Dit ging niet door vermits betrokkenen kort na het huwelijk reeds uit mekaar gingen en verzoeker opnieuw terugkeerde naar Macedonië. In 2004 huwde verzoeker opnieuw in Macedonië met een dame met wie hij twee kinderen kreeg. In 2011 deed het gezin een asielaanvraag in België. Deze werd afgewezen toen bleek dat eerder gepoogd was om in Duitsland asiel aan te vragen. Als reden werd aangegeven dat men op zoek was naar de beste verzorging voor de jongste, gehandicapte zoon (geen handen en geen voeten). Uiteindelijk volgde in 2013 na 8 jaar huwelijk een echtscheiding, volgens verzoeker omdat zijn echtgenote overspel had gepleegd. De ex-echtgenote zou thans in Duitsland verblijven met de twee kinderen. Sinds 2013 zou verzoeker met hen geen contact meer hebben.

De ex-echtgenote heeft na de echtscheiding wel nog tijdelijk bij de broer van verzoeker in België verbleven, doch het is niet aangetoond dat verzoeker daar toen ook verbleef. Verzoeker is in 2014 wel zelf ook terug gekeerd naar België en deed aangifte voor een huwelijk in België met een dame met wie hij in 1995 een relatie had gehad en met wie hij in contact was gebleven. Toen de verbalisanten deze dame erop wezen dat de ex-vrouw van verzoeker recent nog in België had verbleven, haakte ze af omdat verzoeker haar dit had verzwegen. Ze legde hierover een verklaring af bij de politie op 6 juni 2014. Ze zei ervan overtuigd te zijn dat ze misbruikt werd voor verblijfspapieren en dat ze de stad Ronse onmiddellijk op de hoogte zou brengen dat het huwelijk niet diende door te gaan. Volgens verzoeker heeft hij zelf de stad Ronse laten weten dat het huwelijk niet diende door te gaan. Uit het door het openbaar ministerie bijgebrachte dossier is niet op te maken wie uiteindelijk de stad Ronse inlichtte en of ze eventueel beiden contact namen. De datum van de zogenaamde afstand, vermeld door het openbaar ministerie, is immers deze van de verklaring bij de politie. Dat verzoeker loog toen hij verklaarde dat hij zelf de huwelijksaanvraag annuleerde, is aldus niet aangetoond.

Eind 2014 ontmoeten verzoekers dan mekaar en startte hun relatie, die aldus intussen drie jaar stand houdt. Verzoekers hebben dezelfde leeftijd, zijn, beiden afkomstig uit ex-Joegoslavië, spreken dezelfde taal en delen hetzelfde geloof (getuigen van Jehovah).

Verzoekers zijn beiden uitvoerig verhoord en desondanks bevatten hun verklaringen omtrent hun kennismaking, het verloop van hun relatie en de wederzijdse kennis van elkaar en hun familie geen noemenswaardige tegenstrijdigheden van die aard dat ze niet ook zouden kunnen opduiken bij de ondervraging van reeds lang gehuwde of samenwonende personen bij wie niet de minste twijfel bestaat over hun oprechte intenties. Anderzijds worden over essentiële elementen door eisende partijen toch gelijklopende verklaringen afgelegd of is er minstens een aannemelijke uitleg voor wat op het eerste zicht tegenstrijdig zou klinken. Zo zou er een tegenstrijdigheid zijn omtrent de vraag of verzoekers mekaar op een vergadering van de getuigen van Jehovah hebben ontmoet dan wel of ze vooraf waren samen gekomen bij een zekere S., een broeder uit de Jehovahgemeenschap, en dan samen met S. naar de vergadering zijn gegaan. Verzoekster zou de voorafgaande ontmoeting bij S. niet vermeld hebben. De rechtbank kan maar lezen dat zij minder details geeft, maar toch zeker ook

verklaard heeft dat ze "samen" naar de vergadering zijn gegaan. Dit wijst er minstens op dat ze mekaar ergens vooraf ontmoet hebben. Het spreekt voor zich dat tal van redenen denkbaar zijn in verband met dergelijke zogenaamde tegenstrijdigheden, doch het zou niet redelijk zijn verzoekers in dat verband niet het voordeel van de twijfel te geven in het licht van de globale verhoren en de overvloed aan gelijklopende verklaringen tot in het detail. De verklaringen wijzen naar het oordeel van de rechtbank dan ook op een effectieve relatie en een effectief samen leven.

Verzoeker verheelt overigens niet dat het bekomen van verblijfspapieren een rol speelde bij het aangaan van het huwelijk : "Ik probeerde in België steeds opnieuw een vrouw te vinden om mee te kunnen trouwen. Ik wou graag een geldige verblijfsvergunning bekomen en mijn leven opbouwen in België omdat het leven in Macedonië moeilijk was en niet meer naar mijn wensen" (verklaring 6 oktober 2016). De openheid hierover pleit eerder in zijn voordeel dan in zijn nadeel. Iemand die het uitsluitend om de verblijfspapieren te doen is, zal zich in principe hoeden voor dergelijke uitspraak.

Het wordt aldus in generlei mate betwist dat verzoekers met hun huwelijk ook een verblijfsrecht in België voor verzoeker beogen, maar tegelijk wordt benadrukt dat er wel degelijk sprake is van een absolute wens om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De politionele woonstcontrole van 20 augustus 2016 bevestigt de waarachtigheid van het samenleven. De buurtcontrole zou volgens de verbalisanten ook positief geweest zijn

De overvloed aan bijgebrachte foto's en berichten op sociale media maken de waarachtigheid van de relatie aannemelijk. Er liggen bewijzen voor van twee grote feesten, één in Macedonië (een verlovingsfeest vóór het huwelijk) en één in België (een huwelijksfeest na het huwelijk). Dat verzoeker ergens sprak over een huwelijksfeest in Macedonië kan bezwaarlijk als doorslaggevend worden weerhouden, wanneer duidelijk is dat een groot feest plaats gevonden in Macedonië en wellicht dat feest werd bedoeld (verlovings)feest

Het mag dan zijn dat een aantal elementen vragen kunnen oproepen en tot voorzichtigheid kunnen aanzetten, maar het louter stellen van vragen en uiten van twijfels volstaat niet als bewijs indien tegenover de vragen en twijfels een aannemelijke uitleg wordt naar voor gebracht die vervolgens niet wordt weerlegd door de weigerende instantie en/of het openbaar ministerie.

Omtrent de oprechte bedoelingen van verzoekers mag het openbaar ministerie dan wel zijn twijfels hebben, dóch bij gebrek aan een minimaal bewijs van het tegendeel moet worden aangenomen dat het huwelijk niet enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoeker en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en tot overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand gegrond.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond en zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt op 30 juli 2015 in Macedonië, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 §1 WIPR.

Zegt voor recht dat iedere Belgische overheid, in het bijzonder de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Antwerpen, deze huwelijksakte dient te erkennen en aldus te aanvaarden voor overschrijving in zijn/haar registers.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Dit vonnis, werd uitgesproken op dertien april tweeduizend achttien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter,
S. Vandromme, eerste substituut procureur des Konings,
A. Rasschaert, griffier.